24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6605 — 28 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1907 — ՈՒՐԲԱՔ — 4 ՐԱՄԱԶԱՆ 1323 — 11 Octobre 1907 — 24me année № 6605

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ — 10 PARAS

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՈՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Գրс.
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 45 »
ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 100 »
» » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 25 Ֆրք.
» » » ՎԵՑԱՄՍԵԱՅ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ԳԱԻԸՐԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

آروه‌لك
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌كین بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK,"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur - Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Constple, Galata

ԷՋ ՄԸ
ԲԱԲԵՐԴԻ ԿՐԹԱԿԱՆ ԱՆՑԵԱԼԸՆ

Ս.

Ժամանակին ոգիին համաձայն, անցեալ դարերուն, Բաբերդի մէջ ալ վանքերու չքշափակներէն ներս արմափակուած էր գիր-կարդացը: Վանքերուն յաջողած են՝ իբր կրթական օրրաններ՝ քնական կարգով, եկեղեցիներու չքշափակը և քահանայական անձուկ խցիկները: Բաբերդ ալ իր չքշանակին մէջ կը համբեր երբեմն չատ մը վանքեր որոնցմէ ամենը ամայացած մենաստաններու կարգը անցած են: Անցեղակի կարելի է յիշել անոնց կատարներէն մէկ քանին: 1. Դաւեթ վանք, (Թաւեւ-քվանք անունով գիւղին քովերը): 2. Սաբբ Յակոբ (Սէյմ նահատակ անունով գիւղին մօտը և ասոր քովի Բաղինք անուն գիւղէն հետ է Բաբերդեցի Չամչըրճեան Յովհաննէս Պաարիարքը): 3. Ս. Լուսաւորիչ, 4. Կանոտեցի Ս. Դէորգ: 5. Լոռիի Ս. Լուսաւորիչ, և այլն: Թէ ի՛նչ կրթական գործունէութիւն ունեցեր է Բաբերդի վանքերուն մէջ ապրող և մնացող բազմաթիւ վանականութիւնը, թէ չեչտելի արդիւնքներ ընծայի՛ր է իր ժամանակին, մեր նպատակին դուրս է, այդ կէտը պահակացնել՝ վերապահած ըլլալով առանձին ուսումնասիրութեան մը, անցողակի միայն պիտի ընենք որ, ժամանակին ոգիին հետ համաձայն երբ միաճասուն գիր-կարդացը դպրոցական չէնքը, իբր դպրոց ծառայող յարկը, զանազան պատճառներով փոխուած ըլլայ: Մէկ պիւտճէով ընդ, աւելորդ չըլլար այդ մասին բացատրութիւն մը տալ: Այդ ժամանակներուն Բաբերդի բոլոր եկեղեցիները իրենց առանձին եկամուտքը և արբշ. քանկալներն ունէին, սակայն եղած կանոնադրութեան մը և իրենց տեղին հոգաբարձութեան համաձայն՝ մինչեւ 1870 չորս եկեղեցիները որոշ չրջանակ կը բացատրէին: Ձիրկաչէն Ս. Աստուածածին և Թաղուած Մայր եկեղեցին Ս. Աստուածածնայր մէկ, Ս. Հրեշտակապետ և Ս. Յովհան մէկ կը բացատրէին, չորքի մը առաջնիները, չորքի մը վերջիններէը, որով ամէն օր երեկ եկեղեցի կը բացատրէր միաժամանակ կարգի Ս. Նշան եկեղեցիէն զատ որ մէկ կը բացատրէր: Այս կարգադրութիւնը եղած էր ժողովուրդին քիչատրութեան և Հրեշտակապետ ու Մայր եկեղեցիներուն խիստ մօտաւորութեան պատճառով. բայց, ինչպէս ըսինք, չորս եկեղեցիներէն իւրաքանչիւրը իր անջատ գանձանակն ունէր և միայն զանձանակին վրայ կը տանուր ձեռագրական ձեռնատուութիւնով կը մատար կարարուէր:

Բաբերդի կրթական գործին աշխատութիւնը չորքին մէջ անկարելի է անդիշատակ անցնիլ Պօղոս վրդ. Կ. Պոլսեցին, աշակերտ Դրիգոր Պատուելի Փէշտմէլճեանի, որուն ձեռագիրներն ալ ի մի հաւաքած է, իր ժամանակին ուսեալ և ուսումնասէր մէկը՝ որուն գիտնական անունը ասեր են. անձնապէս մեծ աշխատող մը եղած է Բաբերդի կրթական գործին իր առաջնորդական պաշտօնի միջոցին որ սեւած է 1852-1858: Պօղոս վրդ. վախճանած է Բաբերդ՝ կարիներէն վերադարձին և Թաղուած Մայր եկեղեցիին քակի փոքրիկ գերեզմանատան մէջ. Աթլիոճի Դրիգոր վարդապետի դեղեզմանին վրայ կայ հետեւեալ տապանագիրը.

«Պետրոսեան գիտնական Պօղոս վրդ.
«Պօլսեցի, երբեմն դէտ Վիճակիս, ի
«հասակի վաթսունըութ յաւուր ծննդեան
«իւրոյ հանգեաւ ասա յաւուր յարու-
«թեանն արդարոց: 1861 յունվար 7»:

Յ. ԴՈՐԲԻՆԵԱՆ
Բաբերդ

ՄԵՐ ՍՆՈՒՆԴԸ

Ե.

Ըսինք որ մնալունդին կարեւոր համարուած քահանայութիւնը, ձեռնարկուելիք աշխատութիւնին կախում ունի: Մինչեւ ա-մէն մարդ այս կէտը կարո՞ղ է գիտնալ, ո՛չ երբէք, և պէտք չէ ալ որ գիտնայ: Բայց ինչպէս կարելի է այն տանն իրեն պէտք եղած մննդեան քանակը որոշել: Ասիկա կը վերաբերի զմեզ չրջապատող հարչքներուն ամէնէն հարչալիին, որուն պատճառը մեր ընտրեան գաղտնի յօրինուածութիւնն է, կամ թէ կընամ ըսել, մեր կենդանի նիւթերուն հարչալի յատկութիւնը որուն բժշկական անուամբ իմիճականացուորելու կարողութիւնն կ'ընենք: կենդանի գոյութիւնը, ըլլա՛յ ամենամանր բոյիկ մը, ըլլայ միքրոպ մը, որուն բիւրաւորները եթէ ի մի հաւաքելու ըլլանք և ոչ իսկ կրամի մը հազարերորդ մասը կը կշռէ, իրենց մէջ կարողութիւն մը ունի միտք և այս կարողութիւնը կենդանիին պահպանման համար կը գործածուի: Այս կարողութեան միջոցաւ է որ կեանքը գոյութիւն ունեցած է և առանց անոր ա՛չ մէկ կենդանի ու ոչ մէկ բոյս չէ կարող ապրիլ:

Այն մէկ ափսոյ գոյութեան մէջ կազմակերպութիւն մը կայ որ գիտակցաբար կը գործէ և այս երեւոյթին բացատրութեան համար կենսաբանութեան գիտութիւնը մեզի երկար զանազան կարծիք կը յայտնէ: Ասոնցմէ կարծիքն այն է որ բջիջներէն ունին գոյութիւն մը, որուն որական յատկութիւնները մարդկային մտքին ու խելքին հասկացած են. միւս կարծիքը այն է՝ ինչ որ մենք օգտակարութիւն կը տեսնենք մեզի համար, անիկա ալ կենդանի էակներուն համար օգտակար է: Ասոնցմէ մինչեւ մեզ ալ ազդեցութիւն կ'անհետանայ բզկտած սարսանդին ու փրփուրէ յատկութեան ամպին մէջէն:

Հեն չորքին չարժուն կեանքը իւայտ կուգայ ողբերգական կերպով, և իր խոյացումին, սոսկումին ու մանչիւնին մէջ միասին կը տանի սիրտը: Ձակատագիրը կը վարէ զայն: Իր բաղդին թողուած է ան: Չարը կը կթի, կը դաղարեցնի, կը չափաւորէ, կ'ուռայ ու ի վերջոյ կ'անհետանայ... Մարդկային կեանքն ալ, րոպէի մը չափ, յատկութեան մէջ կը խուժէ:

Շքեղ պրիսակ մըն է ան, ուր սիրողները կը ցոլայ. ծնածնիներ ու ծակոգոյն կրկներեւոյթներ կը պարզուին յօրճանքի մը վրայ... Իւրաքանչիւր կաթիլի մէջ քնանկարի մը բավանդակ հմայքը կայ... Ու թռչուն կաթիլներուն տակ կիրքերու յորձանքը կը զառիկայ կարծես... Ցնծոյ ամէն ինչ կը խօրատուզի...

այս պատճառաւ չատ մը մարդիկ առանց իրենց գիտնալու հոգ տանելու տարբերով մարմնոյ ծանրութիւնը նոյնութեամբ կը պահեն:

Եթէ ուտելու բաղձանքնիս չատնայ, այն ժամանակ պէտք եղածէն աւելի մնունդ կ'առնենք: Արդ, պէտք է գիտնալ թէ ի՞նչ պիտի ըլլայ աւելցած մասը: Գործածութիւնը կը պահէ զայն, չքաւորութեան օրերուն օգտաւելու համար: Այս պատճառով լաւ մնունդ առած մարդ մը երկարատեւ հիւանդութեանց, օրինակի համար բիծոյ աւելի կը տակայ, քան թէ գէշ մնունդ առած մարդ մը:

Մարդուս մարմինը սպիտակ կարօտ է: Սպիտը կ'առնենք մսի, կաթի և հաւկիթի ձեւով. իսկ աւելի բուսեղէնով ապրողները բոյսի մէջ գտնուած քիչ մը սպիտակը կը լծցնեն իրենց մարմնոյն պահանջը: Միայն թէ բուսեղէն կերակուրներով մնալու դառապարտած մարդ մը պէտք է ընակատար չատ ուտէ, որպէս զի մսին սպիտին քանակութեան քիչ չատ մօտենայ: Միայն սպիտով կարելի չէ ապրիլ, իրաւ է կան կենդանիներ որոնք միայն մսով կ'ապրին, բայց մարդիկ չեն կրնար լոկ մսով մնալ, որովհետեւ չեն կրնար մարմինն ամման համար պէտք եղած քանակութեամբ միս ուտել: Կը յիշեմ որ ժամանակ մը թիֆլիսի հանդարտիկ պարտէզներն այլապէս վառնդուառ վարդերու մէջ իսկ: Ուսոի անվախ կերպով իջաւ փոքր դառիթափէն: Ոչ մէկ չորքայոյն ելաւ դիմացը: Սեպտեմբեր ամսուն մէջ Հասմիկ և իր չորքակոքը պարտող օտարազգիներ չատ քիչ կան: Իչխանուհին ալ դեռ նոր գացած էր Թիֆլիսի իր վիլլան, ասոնիկ տաք օրերը անցընելով Լինկաբիի մէջ և երեք չաբաթ ալ ետկով Սարս-Մաճարեի չորմակները, տիրող նորոյթին համաձայն:

Բիօտիա նաճիներուն և գալար կաղնիներուն մէջէն վար կ'իջնէր, խորհելով թէ ինչ խօլ եռանդ կրնարդնել իր վարած կեանքին մէջ: Բանի մը ամիսէ ի վեր ամէն ճիգ կը թափէր իր անունը նախկին բարձրութեան ու վէպասիրութեան մէջ պահելու համար: Անբաւական կը գտնէր չնչել, քալել, խօսիլ, լուռ մնալ, պարզապէս առարկայ ըլլալու համար ուրիչներու հիացման և նախանձին:

Ինչ դժբախտութիւն: Բնական չէր կը զգար, ո՛չ տենչանք և ոչ ալ առելութիւն: Այդ պատճառաւ չատ կը ձանձրանար... Ուրկէ՞ պիտի գար իր կիրքերը արթնցնող դիպուածը: Պատկերներ անցան մարքին առջեւէն...

Մաքսիմ ա՛ւրքիւնսքի կոմսը յիշողութեանը մէջ ցցուեցաւ: Ա՜հ, այդ մարդը — թէեւ բոլորովին անջատուած իրմէ — մանուկը տեղ մը կը պահէր իրեն համար՝ երջանիկ ու աղեաւոր օրեր յիշեցնող, որոնք անցեալին կը վերաբերէին ալ եւս: Ո՞վ այդ մարդուն պէս պիտի բաժանուեցնէր իր սիրոջ... Ո՞վ իրեն պիտի ընծայէր Պատա-լը-Ռուայի մէջ գործուածին պէս առամ մը, երբ կուրծքին մէջ դաշոյն մը մխլով տաքերուն տակ կը փռէր այն անձը ուրկէ վրէժ լուծել կ'ուզէր, միեւնոյն տեղն անլուր վշտի մը ենթարկելով իր մթագնից կինը: Ո՞վ պիտի համարձակէր այդ բանին ընելու, Բիօտիան վայելելու համար... Բայց եթէ յանդգնող ալ գտնուէր, ինք՝ իչխանուհին չպիտի բաղդար այդ բանին: Ինչ որ կը պահէր իրեն, առելութիւնը, նախանձը, տենչանքն էին...

(Շարունակելի)

ՅԱՆՒԷԼ ԼԶՔԻԷՕՐ

ԿՈՌՉ ՄԸ ԿԵԱՆՔԸ

ՉՈՐՐՈՐԴ ՄԱՍ

ԴԻՄԱԿԱՒՈՐ ՄԵՂՍԱԿԻՑԸ

Ը.

ՉՈՒՐՒՆ ԽՈՒՈՂԸ

—Ներողութի՛ւն... Ընդունեցէք դիս և աթոռ պիտի դարձնէք ձեր ձեռքերն ընդունելու զանի:

Յանկի հիանալի ժպիտը ճառագայթեց: Պառաւ աղլիկը իր ձեռքով բռնեց երկու միացած գլուխները, Սօլանժի ու Լիթիէնի մոխրագոյն ու սեւ մազերուն քսելով մաները, ու ըսաւ.

—Ուրեմն մէկի տեղ երկու զաւակ պիտի ունենամ, երկու զաւակ իմ դաղդղոյ քաղերս պիտի առաջնորդեն մինչեւ գերեզման: Փոքրիկ առանձնութեան չպիտի յաջողուի: Ա՜հ, ա՛րքան երջանիկ կը զգամ ինքզինքս... Բարի՛ եկաք Թիէննոյին սիրասուն մայրիկը:

Թ.

ՍՊԱՆՆՈՂ ՋՈՒԼԸ

Ժիւռա և Լու լեռները չատ տաքեր են Սապին ու Անբօ լեռներէն: Տիբերի գետակին հարիւր մէթր բարձրութեամբ ջրվէժը, որ Բաթիլլոյի կողերէն դուրս կը պոռթկայ ու Թիվօլիի ապառաժին առջեւը կը թափի, քանի մը պատճառներու համար այլապէս նշանաւոր է որքան ֆրանսական ակը:

Անբօ, Տիբեր, Թիվօլի—հին Տիբուրը—Սիպիլի մեհեանին աւերակները, Հռոմի մերձաւորութիւնը, դիցաբանութեան և պատմութեան բովանդակ հմայքը, աղմկալից անուններն, անմահ յիշատակները պիտի պնդացարդէին այդ տեսարանը, եթէ երբեք քնութիւնը ճչմարտապէս օժտած չըլլար զայն:

Վայրի քնութիւնը սիրտին համար այդ տեսարանը աւելի հիացքանչ չէ անցեալին վերյիչումներուն պատճառաւ: Աւելի սրտայոյզ կը դառնայ այդ տեսարանը, երբ խորհրդաւոր բան մը կը չնչէ անոր գեղարիչ հրապոյրը:

Թիվօլիի Կռանճ Քամաթան (Մեծ ջրվէժը), ապառաժի անմատչելի անկիւն մը մերձուած, ամբողջովին իւյտ կոհակ չառ հեռուն միայն, Սիպիլի մեհեանին բարձունքէն, օրինակի համար, ուր հեռաւորութիւնը կր մեղմացնէ անոր մեծապանծ տոկսմը: Ջուլժվին ուժգնաբնութիւնն ապահովելու ամէնէն նպատակ վայրն է տեսակ մը փոքր ու քնական լճակ մը, որուն ջուրերը կ'իյնան ուղղակի ջրվէժին կէս բարձրութեան վրայ: Հոն կարելի է երթալ՝ նեղ արահետներէ և լեռան ճոգած բոյսերուն մէջէն յառաջանալով: Եթէ մարդ չվախնայ անդադար վար թափող այդ գետին առաջ բերած խանաւ մշուշէն, կընայ լրջանք կրթնցնել ժայռին մէջ փորուած բազրիքին, և չառ մօտէն տեսնել ջուրի զանգուածը, որ յիսուն մէթր բարձրէն կուգայ և երեսուն մէթր բարձրութենէն վար կը թափի: Անդունդին յատակը կ'անհետանայ բզկտած սարսանդին ու փրփուրէ յատկութեան ամպին մէջէն:

Հեն չորքին չարժուն կեանքը իւայտ կուգայ ողբերգական կերպով, և իր խոյացումին, սոսկումին ու մանչիւնին մէջ միասին կը տանի սիրտը: Ձակատագիրը կը վարէ զայն: Իր բաղդին թողուած է ան: Չարը կը կթի, կը դաղարեցնի, կը չափաւորէ, կ'ուռայ ու ի վերջոյ կ'անհետանայ... Մարդկային կեանքն ալ, րոպէի մը չափ, յատկութեան մէջ կը խուժէ:

Շքեղ պրիսակ մըն է ան, ուր սիրողները կը ցոլայ. ծնածնիներ ու ծակոգոյն կրկներեւոյթներ կը պարզուին յօրճանքի մը վրայ... Իւրաքանչիւր կաթիլի մէջ քնանկարի մը բավանդակ հմայքը կայ... Ու թռչուն կաթիլներուն տակ կիրքերու յորձանքը և նեթքին մտելգնուածութիւնն է, կամ թէ կընամ ըսել, մեր կենդանի նիւթերուն հարչալի յատկութիւնը որուն բժշկական անուամբ իմիճականացուորելու կարողութիւնն կ'ընենք: կենդանի գոյութիւնը, ըլլա՛յ ամենամանր բոյիկ մը, ըլլայ միքրոպ մը, որուն բիւրաւորները եթէ ի մի հաւաքելու ըլլանք և ոչ իսկ կրամի մը հազարերորդ մասը կը կշռէ, իրենց մէջ կարողութիւն մը ունի միտք և այս կարողութիւնը կենդանիին պահպանման համար կը գործածուի: Այս կարողութեան միջոցաւ է որ կեանքը գոյութիւն ունեցած է և առանց անոր ա՛չ մէկ կենդանի ու ոչ մէկ բոյս չէ կարող ապրիլ:

Այն մէկ ափսոյ գոյութեան մէջ կազմակերպութիւն մը կայ որ գիտակցաբար կը գործէ և այս երեւոյթին բացատրութեան համար կենսաբանութեան գիտութիւնը մեզի երկար զանազան կարծիք կը յայտնէ: Ասոնցմէ կարծիքն այն է որ բջիջներէն ունին գոյութիւն մը, որուն որական յատկութիւնները մարդկային մտքին ու խելքին հասկացած են. միւս կարծիքը այն է՝ ինչ որ մենք օգտակարութիւն կը տեսնենք մեզի համար, անիկա ալ կենդանի էակներուն համար օգտակար է: Ասոնցմէ մինչեւ մեզ ալ ազդեցութիւն կ'անհետանայ բզկտած սարսանդին ու փրփուրէ յատկութեան ամպին մէջէն:

Հեն չորքին չարժուն կեանքը իւայտ կուգայ ողբերգական կերպով, և իր խոյացումին, սոսկումին ու մանչիւնին մէջ միասին կը տանի սիրտը: Ձակատագիրը կը վարէ զայն: Իր բաղդին թողուած է ան: Չարը կը կթի, կը դաղարեցնի, կը չափաւորէ, կ'ուռայ ու ի վերջոյ կ'անհետանայ... Մարդկային կեանքն ալ, րոպէի մը չափ, յատկութեան մէջ կը խուժէ:

Շքեղ պրիսակ մըն է ան, ուր սիրողները կը ցոլայ. ծնածնիներ ու ծակոգոյն կրկներեւոյթներ կը պարզուին յօրճանքի մը վրայ... Իւրաքանչիւր կաթիլի մէջ քնանկարի մը բավանդակ հմայքը կայ... Ու թռչուն կաթիլներուն տակ կիրքերու յորձանքը և նեթքին մտելգնուածութիւնն է, կամ թէ կընամ ըսել, մեր կենդանի նիւթերուն հարչալի յատկութիւնը որուն բժշկական անուամբ իմիճականացուորելու կարողութիւնն կ'ընենք:

ՀԱՅԵՐԷՆ ԼԵԶՎԻ ՎԱՐԺԱՐԱՆ

Ղազարոս Աղայան

Հայերէն լեզուի վարժարան 1842ին հաստ է, ետոյ է Օրթագիւղի դպրեվանքին 1852ին հիմնուեցաւ։ Հետզհետէ կրկնուեցաւ եւ հոգաբարձութեան անդամներ 66 հաստատուեցան։ Հոգ. տրան (Տես՝ նկարը վրան)

Աշխատանքս դժուարանաւ նեղ պատճառ եղաւ, որ ես չկրնայի լեզուի վրայ ընդարձակ խօսիլ, ինչպէս կ՚ուզէի։ Ուստի կը դիմեմ ձեզի, որ ինծի ներողամիտ ականջ դարձնէք։ Ես ալ ձեզ պէս հայ մըն եմ, ձեզ պէս հայրենասէր եմ, ձեզ պէս կը սիրեմ մեր ազգը, մեր լեզուն, մեր հայրենիքը։ Ուրեմն ինչո՞ւ ես ձեզ պէս չխօսիմ։ Ինչո՞ւ ես ձեզ պէս չխրախուսիմ։ Ինչո՞ւ ես ձեզ պէս չհամակրիմ։ Ինչո՞ւ ես ձեզ պէս չսիրե

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՐԴԱՎԱՌԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՐԴԱՎԱՌԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ(*)

ԱՆՑԵԱԼ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԻ ՄԷՋ

Ա.

Ի ՏԱՐԻՆԵՐՈՒ ԱՆՑՔԷՆ ԱՆՑԱԾ ՄԵՐ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆՔԻ ՄԷՋ ՀԱՅ ՄԱՐԴՈՒ ՀՈԳԵԿԱՆ ԿԵՐՊԱՐԸ ՄԵԾԱՊԷՍ ՓՈՓՈԽՈՒԱԾ Է, ԵՒ ՀԱՅ ՄԱՐԴԸ ՀԱՍԱՐԱԿԱԿԱՆ ԱՐԱՐՔԻ ՓՈԽԱՐԷՆ ՄԱՍՆԱԿԻ ԴԱՐՁԱԾ ԱՆՀԱՏԱԿԱՆ ՄԸ ԵՂԱՒ ՄԻԱՅՆ ՀԱՅ ՄԱՐԴՈՒ ՀԱՄԱՐ, ՈՐ ՈՒՆԻ ՄԵԾ ՆՇԱՆԱԿՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆՔԻ ՄԷՋ։ ՀԱՅ ՄԱՐԴՈՒ ՀՈԳԵԿԱՆ ԿԵՐՊԱՐԸ ՄԵԾԱՊԷՍ ՓՈՓՈԽՈՒԱԾ Է, ԵՒ ՀԱՅ ՄԱՐԴԸ ՀԱՍԱՐԱԿԱԿԱՆ ԱՐԱՐՔԻ ՓՈԽԱՐԷՆ ՄԱՍՆԱԿԻ ԴԱՐՁԱԾ ԱՆՀԱՏԱԿԱՆ ՄԸ ԵՂԱՒ ՄԻԱՅՆ ՀԱՅ ՄԱՐԴՈՒ ՀԱՄԱՐ, ՈՐ ՈՒՆԻ ՄԵԾ ՆՇԱՆԱԿՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՈՑ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆՔԻ ՄԷՋ։

Ի ՏԱՐԻՆԵՐՈՒ ԱՆՑՔԷՆ ԱՆՑԱԾ ՄԵՐ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆՔԻ ՄԷՋ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՎԱՂՆԳ

ՅԱԶԳԱՅԻՆԱՑՄԱՆ ՄԱՍԻՆ

ԺԲ.

ՏԱՐԻ Ա. ՀԱՏ. 1907 Թ.

— Ժամը տասը կլինի, երբ Ալեքսանդրապոլի Մարտիրոսյան թաղամասի 1-ին փողոցում գտնվող իր տան դռան առջև կանգնած էր Ալեքսանդրապոլի ոստիկանության 1-ին բաժանմունքի պետ Ալեքսանդր Ալեքսանդրի Ռոստոմյանը, որ ներսից լսեց հետևյալ խոսակցությունը.

— Դուրս արի, ասում եմ քեզ, ես ինձ չեմ զսպի, ասում եմ քեզ, դուրս արի, ես ինձ չեմ զսպի...

— Ես ինչ արեցի, որ դուրս գամ, ասա՛ ինձ, ես ինչ արեցի, որ դուրս գամ...

— Դուրս արի, ասում եմ քեզ